

Františkovo slovo

č.148

Papež: Nezaměstnanost se rozrostla do dramatických rozměrů

Šikanování psychologů nevyznávajících genderovou ideologii

Neoddalujme lidi, které přitáhl Duch, vyzýval papež v římské farnosti

P. Boulad SI: Dialog s muslimy je v patové situaci

Papež: Kdo netrpí, asi ani nemá naději

Abychom byli dobří křesťané, musíme si pamatovat svoje první setkání s Ježíšem

Nový útok na křesťany v Egyptě

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Nezaměstnanost se rozrostla do dramatických rozměrů

Vatikán. Papež František ocenil „inteligentní hledání konstruktivních alternativ“, s nímž nadace *Centesimus annus Pro Pontifice* přispívá k vnímání obchodních a finančních otázek ve světle sociálního učení církve. V Klementinském sále apoštolského paláce přijal dnes papež 250 účastníků kongresu, který tato nadace křesťanských podnikatelů pořádala v minulých dnech na téma „Konstruktivní řešení v epoše globálního zmatku“.

„Vážím si vašeho úsilí při hledání alternativních způsobů chápání ekonomie, rozvoje a obchodu jako odpovědi na etické výzvy, které před nás klade prosazování nových paradigmat a forem moci, jež mají původ v nových technologiích, v plýtvání a ve stylech života ignorujících chudé a pohrdajících slabými.“

Zasazujete se o rozvoj takových vzorců ekonomického růstu, které vycházejí z jedinečných charakteristik lidské osoby a berou v potaz její důstojnost, svobodu a kreativitu, dodal dále František. Připomněl také letošní deklaraci této nadace, která – jak dále poznamenal – právem konstatuje, že boj proti chudobě musí vnímat bídu jako lidský a nikoliv pouze ekonomický jev.

„Podpora integrálního lidského rozvoje vyžaduje dialog a obeznamenost s potřebami a aspiracemi lidí, vyžaduje naslouchání chudým, jejich každodenním zkušenostem s nerůznějšími druhy nedostatku a promyšlení specifických odpovědí na konkrétní situace.“

Právě takový přístup k ekonomice, založený na lidské osobě, povzbuzuje iniciativu a kreativitu, podnikatelského ducha a formování pracovní komunity, což dále přeje sociální inkluzi i růstu solidarity, pokračoval Svatý otec. Na závěr se zastavil u problému vytváření nových pracovních míst při dnešním rozvoji nových technologií. Jak upozornil, ve hře je zejména budoucnost mladé generace a rodiny.

„Jde o problém, který se rozrostl do dramatických rozměrů, jak v rozvinutých zemích, tak i v rozvojových, a kterému je nutné čelit z hlediska generační spravedlnosti a odpovědnosti za budoucnost.“

Dodal papež s poukazem na nedávnou synodu o rodině, která upozornila mimo jiné na to, jak nejistota v pracovní oblasti zvyšuje nátlak vyvíjený na rodinu a její problémy. Na závěr poděkoval členům nadace *Centesimus annus Pro Pontifice* za její příspěvek k „informované debatě, dialogu a výzkumu,“ i za snahu o změnu názorů a životního stylu, což je – jak papež podotkl – zásadní pro budování spravedlivějšího, svobodnějšího a harmoničtějšího světa.

Kongresu uspořádaného nadací *Centesimus annus - Pro Pontifice* se zúčastnil rovněž vatikánský státní sekretář, kardinál Pietro Parolin. V situaci, kdy se svět potýká s problémy jako je nezaměstnanost mládeže, výchova v digitální epoše nebo boj s organizovaným zločinem či obchod s lidmi, nestačí technické odpovědi. „V centru politiky a ekonomiky musí vždy stát člověk,“ říká **kardinál Parolin**:

„Jde o iniciativu, která díky příspěvkům mladých vědců pomáhá v reflexi nad aktualizací sociálního učení církve, a z něho plynoucího hledání nových odpovědí na naléhavé a nové výzvy v současné společnosti. V této diskusi je nutné vyvarovat se výlučně technických řešení. Do jejího centra je nutné postavit lidskou osobu. Člověk, jeho důstojnost a práva, musí vždy zůstat v centru. Pokud toto bude východiskem celé debaty, vposledku se podaří také vypracovat metody a nalézt řešení jednotlivých problémů. Když mluvíme před podnikateli a businessmany o Františkově „něžné revoluci“, musíme připomínat, že v dnešním světě nesmějí být odepisováni lidé. Naše společnost se musí stát inkluzivním místem, kde budou respektována základní práva každého člověka a každý bude mocí důstojně žít. Před podnikateli tedy stojí velká výzva: vytvořit „inkluzivní ekonomii“, která bude sloužit společnost a každému člověku.“

Šikanování psychologů nevyznávajících genderovou ideologii

Itálie. Ideologické postoje ohrožují svobodu vědeckého bádání, připomíná psychiatr z římské univerzity La Sapienza, prof. Giuseppe Bersani. V Itálii na to v posledních létech doplácí psychologové, kteří se zabývají patologiemi spojenými s homosexualitou či otázkou vhodnosti

svěrování dětí jednopohlavním párům. Proti těm, kdo se odvážili zveřejnit výsledky svých studií v této oblasti, probíhá v současné době přes deset disciplinárních procesů. Obvinění vznášejí regionální svazy psychologů. Prohřešek bývá definován jako „ignorance současného stavu poznání“. V obavách ze ztráty práce nebo oprávnění k výkonu povolání naprostá většina obviněných odvolává své názory a usiluje o zahlazení celé kauzy. Výjimku učinil známý milánský psycholog Giancarlo Ricci, který byl v minulých dnech obviněn lombardským svazem psychologů, protože poukázal na podstatný význam přítomnosti matky a otce pro správný rozvoj dítěte.

Podle profesora **Giuseppeho Bersaniho** z římské univerzity La Sapienza, se situace v Itálii povážlivě zhoršuje. Ohrožena je svoboda vědeckého bádání:

„Svoboda vědeckého výzkumu existuje, ale je tu také jistý blok, plynoucí z obav, že studium těchto otázek může být vnímáno jako postoj blízký homofobii. To je samozřejmě neopodstatněné. Vědecké bádání musí být z definice svobodné. Nelze provádět výzkum, který je předem zatížen předpoklady poznávacího či ideologického charakteru. Dnes to však bohužel není samozřejmé. Je vyvíjen silný nátlak, můžete být obviněn z obskurantismu či zpátečnictvím, pokud budete zkoumat jisté situace, které ovšem lze poznávat objektivním způsobem. Vědecký výzkum musí být svobodný. Musíme si přát, aby ideologické vzorce a především politika neměly vliv na vědeckou práci,“
řekl Vatikánskému rozhlasu psychiatri z univerzity La Sapienza.

Prof. Bersani připomíná, že pokud jde o psychologické následky, jimiž se vyrůstání v jednopohlavním prostředí projevuje na dítěti, neexistují dostatečná data. Ta, která existují, jsou obvykle shromažďována takovým způsobem, aby potvrdila předem stanovenou tezi. Italský psychiatri rovněž zdůrazňuje, že genderová teorie není vědeckým modelem, nýbrž teorií, založenou na ideologických předpokladech. Objektivní věda je s ní v rozporu. Pohlaví dítěte je určeno už během prenatálního vývoje pod vlivem genetických a hormonálních činitelů. Je zřejmé, že výchovné, sociální a kulturní prvky mohou mít vliv na stupeň rozvoje potenciálu biologického pohlaví, avšak samotná definice pohlaví má čistě biologický charakter – zdůraznil profesor. Bersani.

22.5.2017

Neoddalujme lidi, které přitáhl Duch, vyzýval papež v římské farnosti

Vatikán. Během patnácté návštěvy farností své diecéze se papež František vrátil na jižní předměstí Říma – do jednoho z mnoha sídlišť, která lemují cestu do někdejšího hlavního římského přístavu – Ostie. V nedělním odpoledni tak vstoupil do typické obytné satelitní čtvrti (Casal Bernocchi, Acilia), kde chybí veškeré sociální služby. Farnost sv. Petra Damianiho, která je mimochodem titulárním kostelem kardinála vikáře Agostina Valliniho, se tak stává důležitým opěrným bodem, ačkoli, jak podotkl farář, o. Lucio Coppa, ze třinácti tisíc farníků dochází na bohoslužby jen málokdo. Právě proto Svatého otce požádal, aby nejprve zavítal na sportovní hřiště, vystavěné svépomocí dobrovolníků. Tam hosta se svými všetečnými otázkami očekávaly děti a dospívající, docházející na katechismus, ale také mládež zapsaná do sportovního střediska. Zákonitě tak padla otázka o fotbalu, na kterou papež přiznal, že v dětství nebyval moc šikovný a většinou si tak vysloužil postavení v bráně. V rozhovoru s dětmi se pak dobral několika zásadních postojů, kterými mohou děti napomáhat ke spáse světa – modlitbou, úctou ke všem lidem, včetně nepřátel, ale také hrou.

“Dobře se zamyslete, jestli hra – dobrá hra – může Ježíši napomáhat při spáse světa. (...) Ano! Pomáhá mi v tom naše radost. Radost je něco velmi krásného...”

Další dotaz směřoval na rozpoznání životního povolání, což papeže Františka přivedlo ke vzpomínkám na šťastné dětství s milujícími rodiči, kteří odpouštěli také leckteré nebezpečné hry. Založit rodinu, obětovat se pro děti a věnovat se jejich výchově je velmi krásné povolání, uzavřel.

“Existuje ale také jiné povolání – kněžství, řeholní život. Bylo mi šestnáct let, když jsem jednoho dne zčistajasna pocítil, že mne Pán chce mít knězem. Cítíte to v srdci – jako když chlapec pocítí sympatie vůči dívce, které pak přerostou v lásku, až se ti dva zasnoubí a vezmou. Stejně tak vnímáte v srdci, že vám Pán říká: Máš jít dál cestou ke kněžství. Pocítoval jsem to jako něco krásného, protože to je krásné!”

Další zastávkou byla již vlastní farnost sv. Petra Damianiho. Papež František v jejich prostorách nejprve pozdravil nemocné, rodiče čerstvě pokřtěných dětí a členy Neokatechumenátního hnutí, kteří

do farnosti dojíždějí dvakrát týdně z komunity v centru Říma. Papež ocenil jejich práci v rodinách a vyzval je k naslouchání:

"Lidé dnes potřebují, aby je někdo vyslechnul. Všichni mluví o všem možném...Z vlastní zkušenosti mohou říci, že za mnou častokrát přišli lidé, aby mne požádali o radu. Byl jsem zticha, nechal jsem je, aby se vymluvili, až po dlouhém monologu prohlásili: Jistě, máte pravdu! Přitom jsem neřekl ani slovo, ale v jejich nitru promluvil Duch svatý. K tomu ale potřebovali, aby je někdo vyslechnul. (...) Když někdo mluví, neskákejte mu do řeči, nic mu nevysvětľujte, až do chvíle, kdy vám Duch řekne: Mluv!"

Díky dobrovolnické práci mnoha zúčastněných vznikla v předměstské římské farnosti jídelna pro chudé a tzv. "potravinová banka", která však stále častěji rozdílí pomoc italským nezaměstnaným a rozvedeným rodičům. Papež dobrovolníkům připomenul římského jáhna sv. Vavřince, pro kterého byli chudí lidé pokladem církve, a totéž platí také dnes.

"Je pravdou, že chudoba je těžký kříž, ale Ježíš jej sám na sobě prožil. Byl chudý, žil chudě a mezi prvními křesťany byla řada chudých lidí, kteří však měli víru a následovali Ježíše. Evangelium varuje před hromaděním přílišného bohatství, které ničí duši. Neznamená to, že máme bohatému člověku závidět, nýbrž se za něj máme modlit."

V závěru pastorační návštěvy papež František vyzpovídal čtyři věřící a sloužil liturgii šesté velikonoční neděle. Kázal spatra a zaměřil se přitom na Ježíšovo ujištění o brzkém seslání Ducha, jak je vypráví Janovo evangelium (14,15-21). Jak zdůraznil, Ducha Přímluvce si každý neseme v sobě, protože jsme jej obdrželi v den křtu.

"Budte si vědomi, že máte v nitru Boha, který vás doprovází a říká vám, co máte dělat a jak. Boha, který vám pomáhá, abyste se nezmýlili a nepodlehli pokušení. Je to Přímluvce – ten, který nás chrání před Zlým."

Duch svatý promlouvá laskavě a uctivě, církev jej nazývá "něžným přítelem duší". Stejně tak – "s jemností a skromností" (1 Petr 3,15) se mají křesťané chovat ke svému okolí. Dábel se naopak snaží křesťanské společenství oslabit pomluvami, očeřováním, soutěživostí, závistí a žárlivostí a tyto postoje pak oddalují nové příchodí. Kéž je nám vzorem Panna Maria, která drtí hlavu hadovi, vyzýval Svatý otec.

"Sestry a bratři, mne z toho opravdu bolí u srdce. Jako bychom po sobě házeli kameny – a ďábel se tím baví jako při karnevalu. Prosme o milost, abychom si uchovali Ducha ve svém nitru a nezarmucovali ho, jak říká apoštol Pavel (Ef 4,30). Kéž před křesťany i nekřesťany vystupujeme s jemností a skromností, protože takto v nás jedná Duch svatý."

23.5.2017

P. Boulad SJ: Dialog s muslimy je v patové situaci

Řím. Papež František se v Egyptě pokusil prolomit stagnaci, k níž je od samého počátku odsouzen křesťansko-muslimský dialog, říká P. Henri Boulad SJ. Tento egyptský jezuita, mnohaletý rektor káhirské koleje a zakladatel tamní charity, reflektuje papežskou návštěvu ve své vlasti z perspektivy křesťanů, kteří žijí v muslimských zemích. Krásná slova nemohou zakrýt skutečnost, že k pravému dialogu chybí společný základ, dodává a připomíná, že Chartu lidských práv podepsaly všechny země světa, s výjimkou 57 muslimských států. Nerovností zakódovaných v islámu je totiž celá řada. Křesťané jsou vnímáni jako obyvatelé druhé kategorie, protože Korán mluví o povýšenosti muslima nad křesťanem. To je také hlavní problém ve vzájemných vztazích – zdůrazňuje **P. Henri Boulad**.

"Už ve výchozím bodě existuje diskriminace, která se projevuje na všech úrovních společnosti. Ačkoliv samotný dialog křesťanství s islámem je čímsi krásným, je ve skutečnosti je zcela pochybený, protože skutečný problém se zamatá pod koberec. Žijeme ve strachu a tedy v klamu. Zakořenili jsme se v klamu, bojíme se vést dialog. Pokud se má něco změnit, je potřeba poukázat na skutečným problému a pokusit se ho řešit. Jinak se neheme z místa. A právě to se děje s muslimsko-křesťanským dialogem už 50 let. Od chvíle, kdy ho v roce 1965 zahájila deklarace II. vatikánského koncilu Nostra aetate, nikam nepostoupil. Jsme stále ve výchozím bodě. Je to naprosto patová situace. Proč? Protože odborníci na dialog na katolické straně nechtějí poslouchat to, co říkají východní křesťané, kteří mají

jiný jazyk, jiný přístup, jinou vnímavost a jinou zkušenost. Západní experti, kterým se říká islamologové, nemají často žádnou zkušenost s islámem. Znájí islám akademický, teoretický a abstraktní. Proto jim říkám: skutečnost islámu je jiná než to, co čtete v knihách, nebo co vám vyprávějí vaši protějšci v dialogu. Papež František měl odvahu dotknout se tohoto problému ve své promluvě v Káhiře“

– říká v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas P. Boulad.

Pokud jde o kroky ze strany univerzity Al-Azhar, je egyptský jezuita značně kritický. Tato instituce podle něj nese odpovědnost za šíření násilí, intolerance a nenávisti vůči jiným. Přestože egyptský prezident požadoval, aby z učebnic odstranila obsahy podněcující k nenávisti, imám Al-Tajíb nic takového neudělal – dodává P. Boulad.

Na dotaz, zda se nikdy nebál, že by ho otevřená řeč o islámu mohla stát život, odpovídá:

„Nikdy mi nikdo nevyhrožoval. Nikdy. Ani v Egyptě ani mimo Egypt. Nemám strach, protože ten, kdo by mne zabil, by pouze potvrdil, že mám pravdu. Potvrdil by, že jediným argumentem proti pravdě, je nůž.“

Egyptský jezuita nepopírá, že dialog každodenního života a bratrské pomoci, o kterém často mluví papež František, mezi křesťany a muslimy funguje. Projevuje se v sousedských vztazích, ale také v působení Charity, z jejíž práce těží z devadesáti procent muslimové, nebo v katolickém školství, kterého využívají ze 70% žáci z islámských rodin. V tom není žádný problém, říká o. Boulad. Jakmile se však dostaneme na teologickou rovinu a na rovinu rozumového dialogu, rozpoutá se konflikt:

„Pokud závěr rozhovoru vede k tvrzení, které je v rozporu s texty Koránu, nastoupí absolutní odmítnutí. Nelze tedy postoupit kupředu. Rozumový dialog, jaký si přál papež Benedikt XVI., neexistuje, protože racionalita funguje pouze do chvíle, kdy závěry narazí na rozpor se základními texty islámu. V tu chvíli dojde k jeho odmítnutí a ve sféře rozumu není možné postoupit dále. Rozum byl potlačen dekretem z 10. století, který prohlásil, že cesta k reflexi nad interpretací základních islámských textů je uzavřená.“

Jak tedy vést dialog? Dialog se musí zakládat na pravdě, na upřímnosti. Jinak nejde o dialog. K dialogu není možné nikoho nutit. Kde ovšem hledat společný základ k pravému dialogu? Tím je buď pravda, nebo skutečnost společného lidství. Zakládá ovšem společné lidství rovnost s druhým člověkem? Nebo jsou si někteří rovnější než jiní? Jsou si žena muž rovni? Ne. Je si muslim roven s nemuslimem? Ne. Jak tedy chcete vést dialog?“

Konstatuje O. Boulad. Sám se však nepoddává této neutěšené situaci. Jak říká, jeho oporou je mu víra v konečné a definitivní Kristovo vítězství:

„Věřím v nádhernou budoucnost člověka a lidstva, protože Kristus již vyhrál svou bitvu. Má naděje je založena v konečném vítězství Krista nad světem, nad hříchem a nad zlem. „Budte dobré mysli. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16,33) – to jsou jedna z posledních slov ze závěru tří let Ježíšova apoštolského života. Kristus již přemohl svět. Svět je přemožen, zlo je přemoženo, hřích je přemožen...“

Apokalypsa nebude ničím jiným než historickým projevem skutečnosti, která už nyní existuje v hloubi dějin a v hloubi člověka. Jinými slovy, moje naděje je v tomto. Právě proto sv. Pavel říká: „naděje neklame“, naší garancí je to, že Kristus již přemohl zlo. Základem mé naděje je tedy má víra.“

Uzavírá své svědectví egyptský jezuita P. Henri Boulad, který poprvé přicestoval do Říma se svým zbrusu novým maďarským pasem. V polovině března totiž na vlastní žádost získal maďarské občanství, mimo jiné proto, že si váží odvahy Maďarů v obraně křesťanských hodnot i jejich realitického pohledu na problematiku dnešních migračních přesunů.

24.5.2017

Papež: Kdo netrpí, asi ani nemá naději

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se shromáždilo asi 20 tisíc lidí, aby se účastnili generální audience. Zahájilo ji čtení z Lukášova evangelia (24,28-32) o učednících jdoucích do Emauz. Právě tuto „cestu naděje“ si papež František vybral za téma dnešní promluvy v rámci cyklu katechezí o křesťanské naději. Mimo jiné řekl:

„ Prává naděje není nikdy laciná, vždycky vede skrze porážky. Kdo netrpí, asi naději ani nemá. Bůh si nelibuje v tom, aby byl milován jako nějaký vojevůdce, který svůj lid táhne k vítězství a přitom utápí v krvi svoje nepřátele. Náš Bůh je nepatrným světlem, které září za chladného a větrného dne, a třebaže se Jeho přítomnost na tomto světě zdá křehkou, Bůh si zvolil místo, kterým všichni opovrhujeme. Ježíš pak opakuje před oběma učedníky kardinální gesto každé eucharistie: vezme chléb, požehná, láme a dává. Nevyjadřuje snad tato řada gest celý Ježíšův úděl? A není snad každá eucharistie také znamením toho, čím má být církev? Ježíš nás bere, žehná, „láme“ náš život – protože láska neexistuje bez oběti – podává druhým, nabízí druhým. Ježíšovo setkání s dvěma emauzskými učedníky je náhlé. Obsahuje však celý úděl církve. Sděluje nám, že křesťanské společenství není uzavřeno v opevněné tvrzi, ale ubírá se tím nejvíce vitálním prostředím, kterým je cesta. Na ní potkává lidi s jejich nadějemi a zklamáními, někdy zdrcujícími. Církev naslouchá příběhům všech, jak vystupují ze schránek svědomí, aby pak podávala Slovo života a dosvědčovala lásku věrnou až do konce. A tehdy se srdce lidí opět rozhoří nadějí.“

Kázání z Domu sv. Marty

26.5.2017

Abychom byli dobří křesťané, musíme si pamatovat svoje první setkání s Ježíšem

Vatikán. Křesťanovo místo je ve světě, kde má hlásat Ježíše; jeho zraky jsou však upřeny k nebi, kde s Ním bude sjednocen – kázal dnes Petrův nástupce v kapli Domu sv. Marty.

„Písmo nám podávají tři slova, tři opěrné body křesťanské pouti - začal papež svoji homilii. Prvním je paměť. Zmrtvýchvstalý Ježíš říká učedníkům, aby se vydali do Galileje, kde se s Ním setkali poprvé. Každý z nás – komentoval papež – má svoji Galileu, tedy místo, kde se Ježíš poprvé ukázal, kde jsme Jej poznali a obdrželi radost a nadšení z Jeho následování. Abychom byli dobří křesťané, je nezbytné mít ustavičně na paměti toto první i následující setkání s Ježíšem. To je milost paměti, která dodává jistotu ve chvílích zkoušky.

Druhým bodem je modlitba. Když Ježíš vystupuje na nebe – vysvětloval dále – neodděluje se od nás. Fyzicky ano, zůstává však s námi stále spojen, aby se za nás přimlouval. Ukazuje Otcí svoje rány, cenu, kterou zaplatil za nás, za naši spásu. Musíme si tedy vyprošovat milost rozjímání o nebi, milost modlitby, vztah k Ježíši, který nás slyší a je s námi.“

„Pak je tu ten třetí: svět. Ježíš před svým odchodem, jak jsme slyšeli včera v evangeliu o Nanebevstoupení, říká učedníkům: »Jděte do celého světa«. Jděte. Křesťanovým místem je svět, aby hlásal Ježíšovo Slovo, oznamoval, že jsme spaseni a že nám Ježíš přišel dát milost, aby nás všechny vzal s Sebou k Otcí.“

Toto je topografie křesťanského smýšlení – poznamenal papež František. Tři opěrné body našeho života: paměť, modlitba, misijní poslání; tři slova na naši cestu: Galilea, nebe a svět.

„Křesťan se musí pohybovat v těchto třech dimenzích, prosit o milost paměti a říkat Pánu: »Ať nezapomenu na chvíli, kdy jsi mne vyvolil, ať nezapomenu na chvíli, kdy jsme se setkali«. Modlit se a hledět k nebi, protože tam se za nás přimlouvá On. A potom misie. Neznamená to, že všichni musejí odejít do zahraničí. Jít na misie znamená žít a dosvědčovat evangelium, dávat poznat lidem, jaký je Ježíš. A to svědectvím a Slovem, protože mluví-li o tom, jaký je Ježíš a jaký je křesťanský život, ale žijí jako pohan, je to k ničemu. Taková misie je na nic.“

Budeme-li však žít s pamětí, modlitbou a misiemi – uzavíral František – křesťanský život bude krásný a radostný.

„A toto je poslední Ježíšova věta z dnešního evangelia (Jan 16,20-23): »V den, kdy budete žít křesťansky, poznáte všechno a vaši radost vám nikdo nevezme«. Nikdo, neboť mám v paměti setkání s Ježíšem, jistotu, že Ježíš je nyní v nebi, přimlouvá se za mne a je se mnou, modlím se, odvažují se vycházet ze sebe, mluvit k druhým a dosvědčovat svým životem, že Ježíš vstal z mrtvých a je živý. Paměť, modlitba, misie. Kéž nám Pán daruje milost chápat tuto topografii křesťanského života a jít vpřed s radostí, kterou nám nikdo nebude moci vzít.“

26.5.2017

Nový útok na křesťany v Egyptě

Káhira. Nejméně 28 koptských křesťanů bylo zavražděno při útoku na autobus poblíž jihoegyptského města Minya. Mezi oběťmi jsou také děti, uvedly egyptské bezpečnostní síly. Dalších 25 lidí bylo při atentátu zraněno, z toho mnozí těžce. Jak sdělil mluvčí egyptského ministerstva zahraničí, koptové cestovali na pouť do kláštera sv. Samuela, vzdáleného necelých 220 kilometrů od hlavního města. Autobus (*foto*) přepadli neznámí ozbrojenci ve vojenských uniformách a začali po cestujících střílet, zatímco jeden z nich masakr filmoval. K atentátu došlo necelé dva měsíce po útoku na koptské kostely v Alexandrii a Tantě, které stály životy 48 lidí. Hovoří káhirský kombonián, **o. Alberto Sanchez:**

"Tato situace vyvolá ještě větší neklid v křesťanské, ale také islámské komunitě. Naši muslimští bratři totiž těmito událostmi velmi trpí. Do celé egyptské společnosti se to promítne silnější nejistotou a nepokojem. Kromě strachu a napětí narůstá také nedůvěra – útok byl naplánován v předvečer ramadánu, a to je pro islámskou společnost tvrdá rána. Je to událost neslučitelná s jejím největším svátkem, kdy se má usilovat o bratrství, lásku, dialog a pokoj."

Uvedl pro Vatikánský rozhlas o. Sanchez. Vrchní imám káhirske univerzity Al-Azhar odsoudil atentát z Berlína, kde vystoupil na evangelickém *Kirchentagu*. „Žádný Egyptan, křesťan ani muslim, s takovými činy nesympatizuje. Teroristé chtějí destabilizovat Egypt“, prohlásil Al-Tajíb, který v závěru debaty na téma „Tolerance a mírové soužití“ požádal o minutu ticha za oběti dnešního útoku.